

TALOUSPOLITIIKAN EU-OHJAUSJAKSO – TIETOKOOSTE

ERiarvoisuuden vähentäminen

1. JOHDANTO

Eriarvoisuuden merkitys on lisääntynyt viime vuosina.

Taluskriisillä on ollut Euroopassa mittavat vaikutukset. Se on keskeyttänyt vuosia jatkuneen elintasojen lähentymisen ja synnyttänyt huomattavaa painetta sosiaaliturvajärjestelmiin. Eriarvoisuus on lisääntynyt suurimmassa osassa jäsenvaltioista, mikä herättää huolta sekä kasvun kestävydestä että sosiaalisesta yhteenkuuluvuudesta.

Huolenaiheena on myös kasvun osallistavuus. Kun maassa tuotetut tulot kasvavat BKT:nä mitattuna nopeammin kuin kotitalouksien tulot, voidaan päätellä, että kasvu ei ole osallistavaa eivätkä kaikki kotitaloudet hyödy siitä. On esimerkiksi olemassa näyttöä siitä, että BKT:n viime vuosien kasvu Yhdysvalloissa on hyödyttänyt lähes ainoastaan suurituloisimpia kotitalouksia.¹

Eurooppa 2020 -strategia keskittyy köyhyyden vähentämiseen, kun taas köyhyysriskin pienentämisen ongelma liittyy eriarvoisuuskeskusteluun.²

¹ Ks. Saez E. (2016) "Striking it Richer: The Evolution of Top Incomes in the United States".

² Köyhyyttä mitataan prosentuaalisena osuutena ihmisistä, jotka elävät sellaisissa kotitalouksissa, joiden tulot jäävät kotitalouksien mediaanitulojen kynnyksarvon alle. Jos köyhyys vähenee, tämä viittaa myös pienempiin tuloeroihin.

Euroopan komissio esitti huhtikuussa 2017 Euroopan sosiaalisten oikeuksien pilarin, jossa käsitellään tarkemmin tuloeroja. Pilarin kolmannessa periaatteessa vahvistetaan oikeus yhtäläisiin mahdollisuuksiin kaikille. Piliiriin liittyvän sosiaali-indikaattoreiden tuloastaulun 14 pääindikaattorista yksi liittyy suoraan tuloeroihin, ja monet muut koskevat toiminta-aloja, jotka liittyvät läheisesti tuloerojen kasvamisen torjuntaan ja yhtäläisten mahdollisuuksien edistämiseen.

Tämän asiakirjan tarkoituksena on esitellä lyhyesti Euroopan unionin eriarvoisuusongelman kaksi keskeistä ulottuvuutta: tuloerot ja mahdollisuuksien eriarvoisuus.³ Sen rakenne on seuraava: osiossa 2 esitetään määritelmiä, mittausindikaattoreita sekä yleiskuva EU:n tämänhetkisistä haasteista, osiossa 3 tarkastellaan syitä eriarvoisuuteen, ja osiossa 4 esitetään poliittisia välineitä, joita jäsenvaltiot voivat hyödyntää eriarvoisuuden vähentämiseksi.

Lisätietoa tästä politiikan alasta löytyy seuraavista tietokoosteista: *Aktiivinen työvoimapolitiikka, Eläkkeiden riittävyys ja kestävyys, Terveys ja terveydenhuoltojärjestelmät, Työmarkkinoiden vaatimat taidot, Köyhyys ja sosiaalinen osallisuus, Verojärjestelmät ja verohallinto, Palkanmuodostusjärjestelmät.*

³ Tämä tietokooste kattaa EU28:n maat, ellei toisin mainita.

2. ERIARVOISUUDEN MÄÄRITTELEMINEN JA MITTAAMINEN

Eriarvoisuus on moniulotteinen haaste. Vaikka eriarvoisuudella on monia eri ulottuvuuksia, sen kaksi keskeistä käsitettä ovat *tuloerot (tulot ja varallisuus)* ja *mahdollisuuksien eriarvoisuus*.⁴

Tuloerot: Käsitteellä viitataan siihen, kuinka taloudessa ansaitut tulot jakaantuvat väestön kesken. Ne lasketaan yleensä kotitalouskohtaisesti (eli yhdistämällä kotitalouden kaikkien jäsenten tulot) ja painotetaan kotitalouden jäsenten määrän ja iän mukaan.⁵

Varallisuuserot: Joissakin maissa, kuten Itävallassa, Alankomaissa ja Saksassa, tuloerot eivät ole järin suuria, mutta varallisuuserot ovat kasvaneet viime vuosien aikana.⁶ Varallisuus vaikuttaa muutenkin jakautuvan epätasaisemmin kuin tulot, mikä johtuu perintöjen vaikutuksesta ja kiinteistöjen hintojen noususta.

Mahdollisuuksien eriarvoisuus: Tuloeroilla mitataan *tuloksia*, mutta tässä on kysymys yhdistelmästä, joka koostuu i) yksilön syntymässään saamista mahdollisuuksista, ii) hänen tekemistään valinnoista sekä iii) onnesta. Poliitiikan tavoitteena on varmistaa, että yksilöillä on yhtäläinen *mahdollisuus* menestyä, vaikka sitä onkin vaikea mitata. Tästä tavoitteesta vallitsee selkeämpi yksimielisyys kuin pyrkimisestä samanlaisiin tuloksiin.

⁴ Eräs tärkeä eriarvoisuuden ulottuvuus on myös sukupuolten eriarvoisuus. Tätä käsitellään tietokoosteessa *Naisten osallistuminen työvoimaan*.

⁵ Tätä kutsutaan kulutusyksikköasteikoksi. Komissio käyttää OECD:n kulutusyksikköasteikkoa, jonka mukaan kotitalouden ensimmäisen aikuisen painoarvo on 1, jokaisen muun aikuisen 0,5 ja jokaisen lapsen 0,3.

⁶ Nettovarallisuuden Gini-kertoimella mitattuna varallisuuserot kasvoivat suuressa osassa euromaista vuosina 2011–2014.

Mahdollisuuksien eriarvoisuus voi vaikuttaa tuloeroihin ja päinvastoin.

Yhtäläisten mahdollisuuksien puute johtaa suurempiin tuloeroihin, koska seuraavan sukupolven ammattitaito ja ansaitsemismahdollisuudet erkaantuvat toisistaan erilaisten lähtökohtien vuoksi. Toisaalta tulojen liian epätasainen jakaantuminen voi johtaa siihen, että seuraavalla sukupolvella on vähemmän yhtäläiset mahdollisuudet, koska perheiden suurista tuloista saamat hyödyt siirtyvät helpommin seuraavalle sukupolvelle. Nämä toisiaan vahvistavat vaikutukset korostavat poliitiikan merkitystä huono-osaisuuden kierteen murtamisessa (ks. osa 4).

Yleensä ajatellaan, että eriarvoisuus saattaa luoda kannustimia investoida inhimilliseen pääomaan, edistää liikkuvuutta ja vauhdittaa innovointia. Kasvun kannalta tärkeät taloudelliset kannustimet perustuvat yksilön mahdollisuuksiin saavuttaa parempia tuloksia tekemällä paljon töitä.

Jos eriarvoisuus kuitenkin kasvaa liikaa, se voi olla uhka kasvulle.

Tämä pätee erityisesti silloin, kun se johtuu tulonjakotilastojen alimmalla tasolla olevien lisääntyneestä köyhtymisestä. Jos tulon- tai varallisuudenjakotilastojen alimmalla tasolla olevilla yksilöillä ei ole resursseja investoida omiin taitoihinsa ja koulutukseensa, he eivät välttämättä voi saavuttaa täyttä potentiaalia. Tämä haittaa kokonaiskasvua. Lisäksi tulojen uudelleenjako voi auttaa kasvattamaan kysyntää taloudessa, koska pienituloiset kotitaloudet kuluttavat yleensä enemmän.

Eriarvoisuus heikentää myös sosiaalista oikeudenmukaisuutta.

Jos talouden resurssit jakaantuvat liian epätasaisesti, sosiaalinen yhteenkuuluvuus ja yhteenkuuluvuuden tunne saattavat vaarantua. Molemmat näistä vaikutuksista voivat tulla erityisen selkeästi esiin silloin, jos suuri eriarvoisuus johtuu köyhyydessä elävien ihmisten suuresta määrästä. Nämä ihmiset saattavat joutua kohtaamaan lisääntynyttä puutetta, asunnottomuutta tai sosiaalista syrjäytymistä.

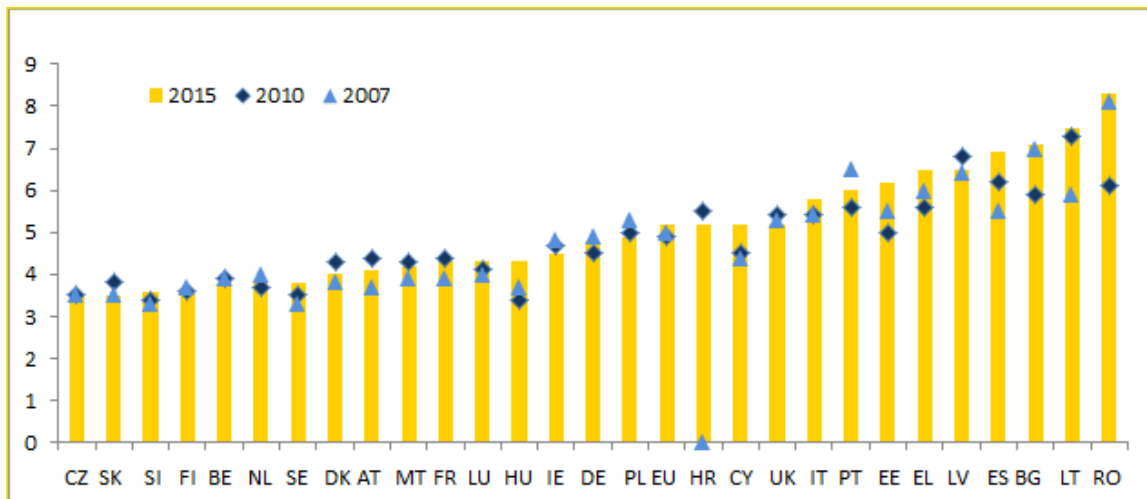
Eriarvoisuuden mittaaminen

Tuloeroja voidaan mitata useilla eri indikaattoreilla. Näistä yleisimpiä ovat **S80/S20-tulo-osuus** ja **Gini-kerroin**.

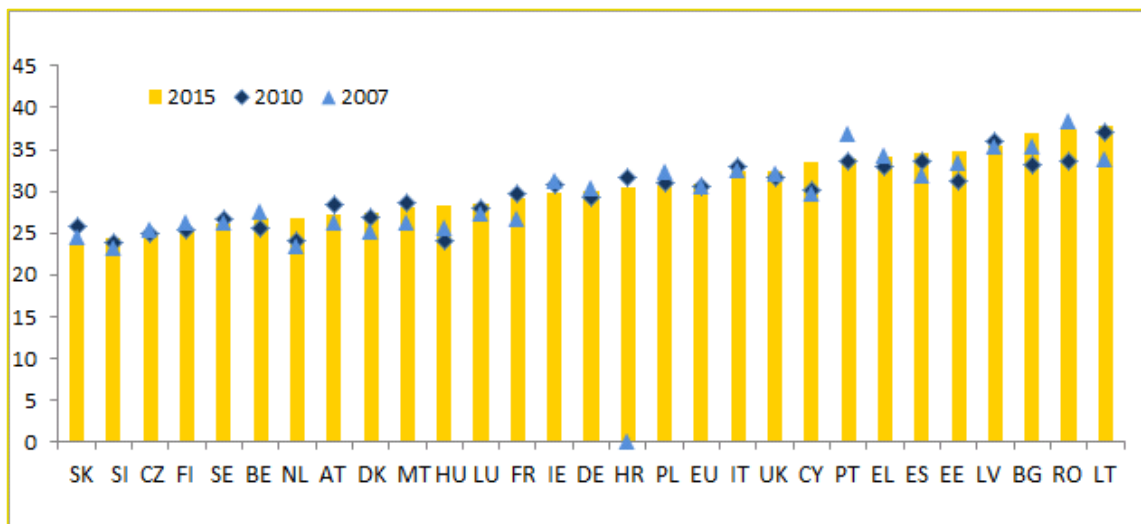
S80/S20-tulo-osuus mittaa kotitalouksien rikkaimman viidenneksen vuosituloja ja vertaa niitä kotitalouksien köyhimpään viidennekseen. Se on sosiaali-indikaattoreiden tulostaulun pääindikaattori eriarvoisuuden mittaamisessa. Näin esimerkiksi S80/S20:n arvo 5,0 tarkoittaisi, että kotitalouksien rikkain viidennes ansaitsee vuodessa viisi kertaa enemmän kuin köyhin viidennes.

Korkeampi S80/S20-arvo tarkoittaa siis suurempaa eriarvoisuutta, kun taas alhaisempi luku viittaa pienempään eriarvoisuuteen. S80/S20:n arvo 1,0 tarkoittaisi tulojen täydellistä tasa-arvoa, eli kaikilla kotitalouksilla olisi yhtä suuret vuositulot. EU:ssa⁷ S80/S20:n arvo on noin 5,1 (2015) (ks. kuvio 1).

Kuvio 1: Tuloerot S80/S20-tulo-osuudella mitattuna, 2007–2015

Kuvio 2: Tuloerot Gini-indeksillä mitattuna, 2007–2015

⁷ EU:lla viitataan unionin 28 jäsenvaltioon. Luvuissa on käytetty painotettua keskiarvoa.

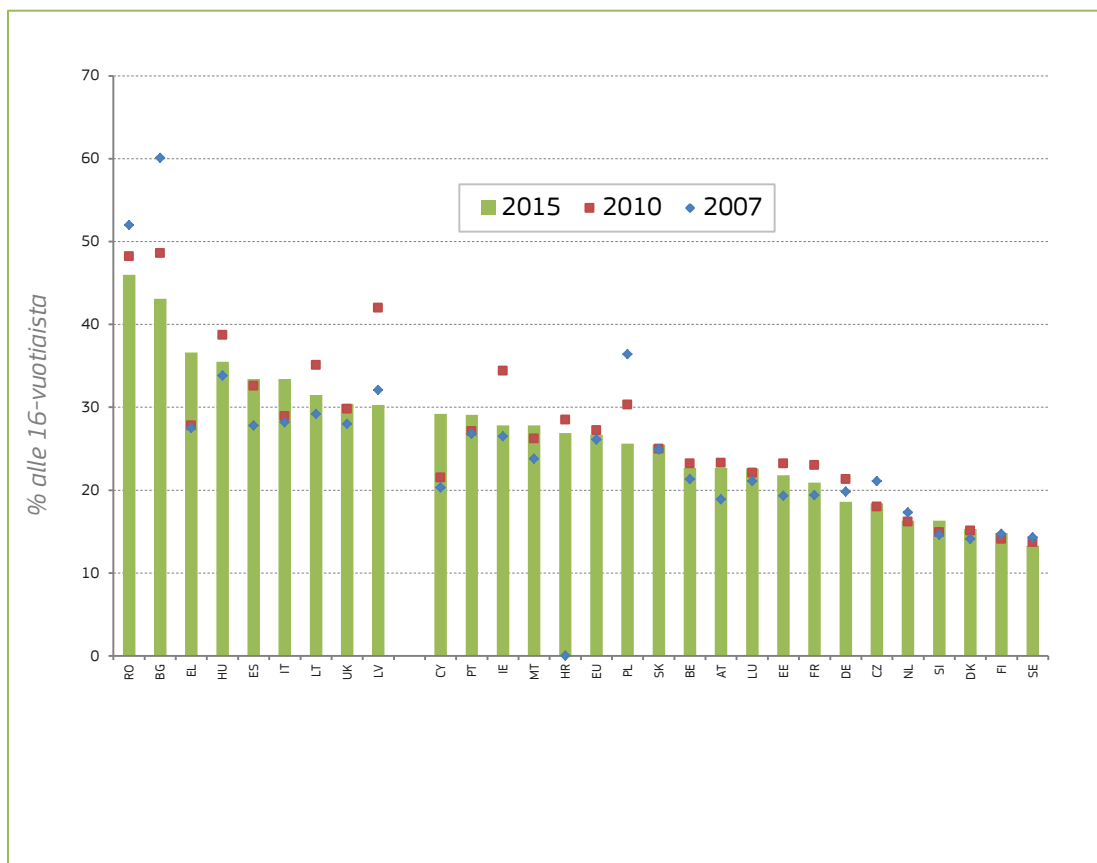
Gini-kerroin on kansainvälisesti käytetyin tuloerojen mittari. Sillä mitataan tulojen jakautumista vertaamalla jokaisen kotitalouden tulotasoa muihin kotitalouksiin. Kerroin ilmaistaan prosenttiarvona nollan ja sadan välillä. Gini-arvo 0 tarkoittaisi tulojen täydellistä tasa-arvoa. Gini-arvo 100 taas tarkoittaisi, että talouden kaikki tulot kertyisivät yhdestä ainoasta kotitaloudesta. Tämä viittaisi tulojen täydelliseen eriarvoisuuteen. EU:ssa Gini-arvo on noin 31 (2015) (ks. kuvio 2).

Mahdollisuuksien eriarvoisuutta ei voi mitata suoraan vakioindikaattoreilla. Koska vain yhden henkilön tuloksia voidaan tarkastella suoraan, yhtäläisten mahdollisuuksien arvioinnissa täytyy

tehdä oletuksia. Lisäksi yhtäläisten mahdollisuuksien mittaamisessa täytyy käyttää epäsuoria indikaattoreita.

Mahdollisuuksien mittaamiseen käytetyt epäsuorat indikaattorit keskittyvät nuoriin. Koska yksilön tilanne on tulosta elämän aikana tehdyistä valinnoista ja koetusta hyvästä tai huonosta onnesta, voidaan olettaa, että nuorten kohdalla havaittu hyvinvointi, tulot mukaan lukien, liittyy vähemmän yksilön elämänvalintoihin ja enemmän hänelle suotuihin mahdollisuuksiin. Tämän vuoksi lasten köyhyys tai sosiaalisen syrjäytymisen riski ovat tärkeitä mahdollisuuksien eriarvoisuuden indikaattoreita (ks. kuvio 3).

Kuvio 3: Köyhyyden tai sosiaalisen syrjäytymisen vaarassa olevat lapset (alle 16-vuotiaat), 2007–2015

Mahdollisuuksien eriarvoisuus on myös yhteydessä huono-osaisuuden siirtymiseen sukupolvelta toiselle.

Toinen tärkeä yhtäläisten mahdollisuuksien indikaattori on nuorten koulutustulosten ja heidän vanhempensa sosioekonomisen aseman välinen suhde. Jos alhaisten oppimistulosten ja vanhempien matalan osaamistason välillä on vahva yhteys, voidaan olettaa, että julkiset palvelut (erityisesti koulut) eivät onnistu edistämään yhtäläisiä mahdollisuuksia kaikille lapsille heidän sosiaalisesta taustastaan riippumatta.⁸ (Ks. kuvio 4)

Eriarvoisuustilanne EU-maissa

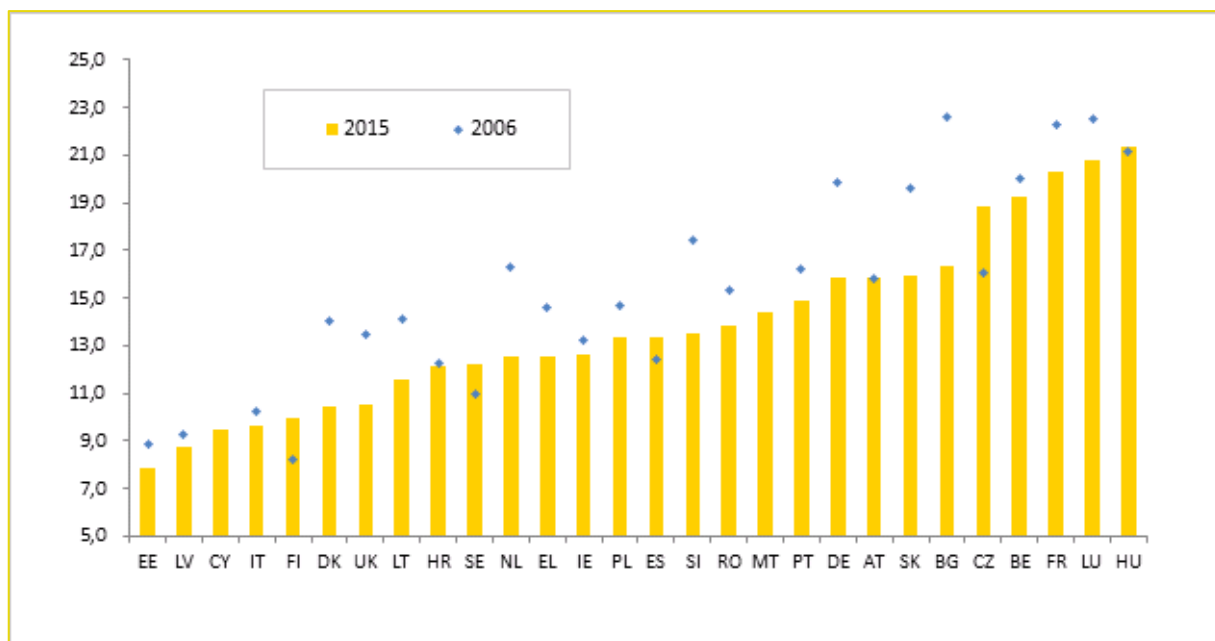
Tuloerot ovat nousseet jonkin verran kaikkialla EU:ssa. Vuonna 2016 S80/S20-tulo-osuus oli noussut EU:ssa 5,1:een vuoden 2010 arvosta 4,9. Tulo-osuus oli noussut monissa muttei kaikissa EU-maissa.

Gini-kerroin viittaa samankaltaiseen kehitykseen, sillä sen arvo on noussut 30,5:stä 31,0:aan⁹ samalla aikavälillä. Nousu on voimakkaampaa markkinatulojen eriarvoisuudessa (eriarvoisuus ennen verojen ja sosiaalisten tulonsiirtojen huomioon ottamista), sillä veroilla ja etuusjärjestelmällä on eroja tasoittava vaikutus.

Eriarvoisuus johtuu köyhempien kotitalouksien alhaisesta tulojen kasvusta.

Eriarvoisuus lisääntyy toisaalta rikkaiden tulojen nopeamman kasvun ja toisaalta köyhien tulojen keskiarvoa hitaamman kasvun vuoksi. Köyhien tulojen hitaalla kasvulla on kuitenkin ollut kaiken kaikkiaan suurin vaikutus eriarvoisuuteen kriisiä seuranneina vuosina. Vaikutukset ovat olleet erityisen voimakkaita Romaniassa ja Portugalissa, mutta myös Italiassa ja Saksassa.¹⁰

Kuvio 4: Vanhempien sosioekonomisesta taustasta johtuva 15-vuotiaiden lasten koulumenestyksen vaihtelu luonnontieteissä, 2006–2015

⁸ Oppilaiden sosioekonomisesta asemasta johtuva vaihtelu koulumenestyksessä on toisarvoinen indikaattori [sosiaali-indikaattoreiden tulostaulussa](#).

⁹ Tämä on Gini-kertoimen keskiarvo EU-maissa, ei koko EU:n väestön keskiarvo.

¹⁰ Tätä kuvaa näissä maissa vuosina 2010–2015 tapahtunut S50/S10-tulo-osuuden muutos, josta näkyy köyhimpien kotitalouksien tulo-osuuden lasku.

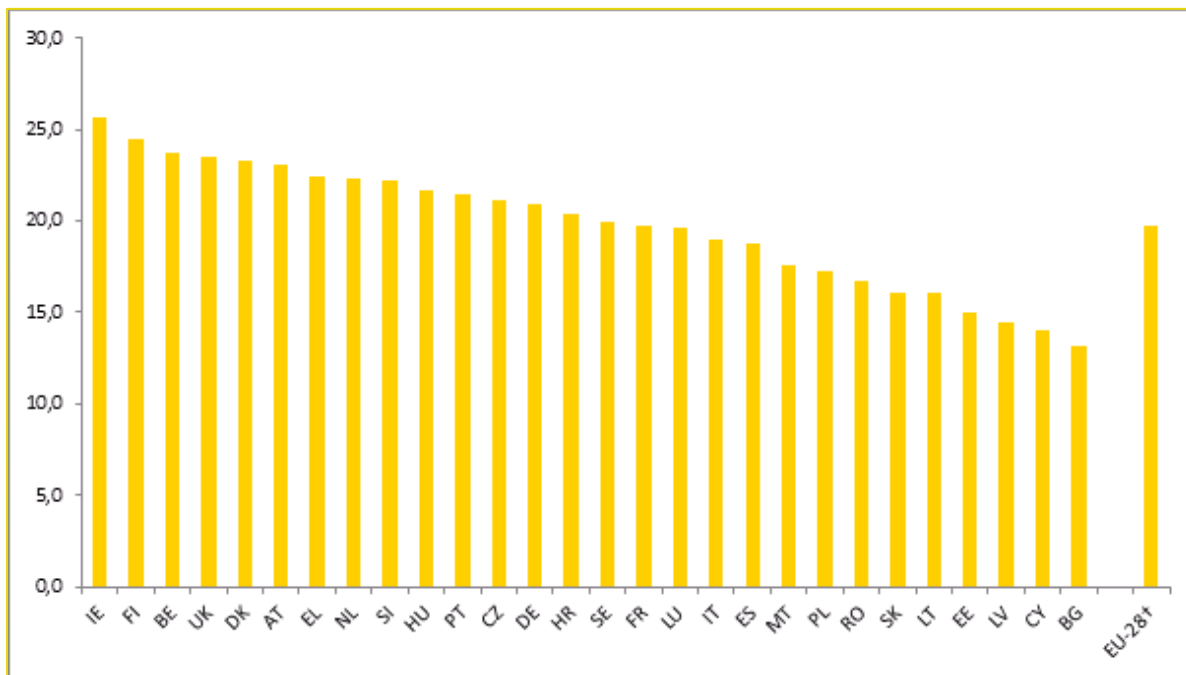
EU-keskiarvon taustalla on kuitenkin merkittäviä ja kasvavia eroja maiden välillä. Slovakiassa S80/S20-tulo-osuus on laskenut kriisin jälkeen, ja se on EU:n alhaisimpia (3,5 vuonna 2015). Romaniassa arvo taas on kasvanut rajusti ja on EU:n korkein (8,3). Markkinatulojen eriarvoisuus on kasvanut eniten Portugalissa, Kreikassa ja Bulgariassa. Monissa jäsenvaltioissa, kuten Unkarissa ja Ranskassa, se ei ole muuttunut juuri ollenkaan, ja joissakin maissa eriarvoisuus on jopa vähentynyt (Irlanti, Luxemburg, Italia).¹¹

Vuosien 2007–2010 kriisistä johtuen aiempaa useammat lapset elävät köyhyydessä, mutta määrä laski useimmissa jäsenvaltioissa vuoteen 2015 asti. Puola ja Bulgaria erottuvat muista, sillä niissä lapsiköyhyys on vähentynyt eniten. Kreikassa, Kyproksella ja Espanjassa ongelma on puolestaan pysynyt ennallaan ja jopa pahentunut (ks. kuvio 3).

3. ERIARVOISUUDEN SYYT

Eriarvoisuuden syyt vaihtelevat jäsenvaltioiden välillä. Työttömyys on suurimmassa osassa EU-maista yksi eriarvoisuutta selittävistä tekijöistä, mutta joissakin tapauksissa, kuten Bulgariassa, Kyproksella, Virossa, Liettuassa ja Latviassa, verojen ja etuuksien heikko tuloja tasaava vaikutus on avainasemassa. Esimerkiksi Kreikassa, Espanjassa ja Portugalissa suuret tuloerot ovat seurausta sekä työttömyydestä että markkinatulojen epätasaisesta jakautumisesta. Markkinatulot jakautuvat erittäin epätasaisesti myös Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja Irlannissa. Yhdistyneen kuningaskunnan ja Irlannin hyvinvointivaltiot onnistuvat tosin keskivertoa paremmin vähentämään veroja ja etuuksia edeltävää eriarvoisuutta (ks. kuvio 5). Tästä syystä käytettävissä oleviin tuloihin liittyvä eriarvoisuus on niissä lähellä EU:n keskiarvoa.

Kuvio 5: Verojen ja tulonsiirtojen vaikutus eriarvoisuuden vähentämisessä (2015)

† Yksinkertainen keskiarvo; Saksan tiedot ovat vuodelta 2014.

¹¹ Komission laskelmat, jotka perustuvat EU:n tulo- ja elinolotilastoihin (EU-SILC).

Teknologian muutos on lisännyt tuloeroja. Vaikka teknologian kehittyminen on yleisesti ottaen hyväksi talouskasvulle, se lisää palkkahajontaa palkitsemalla korkeaa osaamista erityisesti arvostetuilla talouden sektoreilla, kuten tieto- ja viestintätekniikan alalla. Samalla automaatio korvaa työntekijöitä, joilla on alhainen tai keskiverto osaamistaso.

Todisteet globalisaation vaikutuksesta eriarvoisuuteen ovat kuitenkin ristiriitaisia. Perinteisiin kaupankäyntimalleihin perustuvan teorian mukaan kaupankäynnin lisääntyminen johtaa eriarvoisuuden lisääntymiseen rikkaissa maissa. Empiirisissä tutkimuksissa on kuitenkin päädytty ristiriitaisiin tuloksiin. Työmarkkinarakenteilla ja poliittisilla päätöksentekijöillä voi olla ratkaiseva rooli siinä, lisääkö vai vähentääkö kaupankäynti eriarvoisuutta.

Työmarkkinarakenteiden vaikutukset ovat myös usein epäselviä. Jäykät työmarkkinarakenteet eivät välttämättä vähennä eriarvoisuutta, koska vaikka ne voivatkin nostaa työssäkäyvien palkkoja, ne voivat myös lisätä työttömyyttä.

Muutkin tekijät, kuten väestönkehitys ja kotitalouksien rakenne, vaikuttavat eriarvoisuuteen. Yhden hengen kotitalouksien osuuden lisääntyminen voi lisätä eriarvoisuutta vähentämällä mahdollisuuksia kotitalouksien resurssien yhdistämiseen. Kotitalouksien koon pienentyminen yhdessä maahanmuuton lisääntymisen kanssa voi myös lisätä eriarvoisuutta ja etenkin mahdollisuuksien eriarvoisuutta johtamalla varojen suurempaan keskittymiseen syntyperäisen väestön keskuudessa.

4. POLITIIKKAVÄLINEET ERIARVOISUUSONGELMAN RATKAISEMISEKSI

Eriarvoisuuden ehkäiseminen ja vähentäminen riippuu suurelta osin jäsenvaltion toimista ja uudistuksista. EU:n tehtävänä on tukea

ja täydentää jäsenvaltioiden toimintapolitiikkaa sosiaalisen osallisuuden ja sosiaalisen suojelun aloilla politiikkaa koskevalla ohjauksella ja uudistusten taloudellisella tukemisella.

Jäsenvaltioilla on käytössä useita politiikkavälineitä, joilla voi pienentää tuloeroja ja parantaa yhtäläisiä mahdollisuuksia. Sopivan poliittisen toimen valitsemiseen vaikuttavat kuitenkin seuraavat tekijät:

- huolellinen eriarvoisuuden syiden tarkastelu jokaisessa jäsenvaltiossa;
- maakohtaiset syyt kuten työttömyysaste, talouden alakohtainen koostumus, työmarkkinarakenteet ja sosiaaliturvajärjestelmän rakenne.

Koulutukseen ja osaamiseen investointi on tärkeä politiikkaväline eriarvoisuuden vähentämisessä ja yhtäläisten mahdollisuuksien parantamisessa. Kun otetaan huomioon, että teknologia muuttaa työkäytäntöjä, paras tapa torjua palkkahajontaa on parantaa alhaisen osaamistason työntekijöiden osaamista, mikä luo myös lisää työpaikkoja. Lapsille ja nuorille koulutus on tehokas tapa luoda yhtäläisiä mahdollisuuksia kunhan kaikilla lapsilla on pääsy korkealaatuiseen koulutukseen heidän taustastaan riippumatta.

Vero- ja etuusjärjestelmä on tärkein politiikkaväline tuloerojen tasaamisessa.¹² Osaamistason puutteiden korjaamiseen tähtäävät politiikat ovat hyödyllisiä keskipitkällä ja pitkällä aikavälillä, kun taas vero- ja etuusjärjestelmän muutoksilla voi olla välittömämpi vaikutus. Joissakin maissa, kuten Irlannissa, Unkarissa ja Tanskassa, vero- ja etuusjärjestelmää käytetään tehokkaasti erittäin suurien markkinatuloerojen pienentämiseen. Esimerkiksi Kyproksella, Bulgariassa, Latviassa, Liettuassa ja Virossa tämä vaikutus on ollut pienempi (ks. kuvio 5).

¹² Katso myös tietokooste *Verojärjestelmät ja verohallinto*.

Sosiaalimenojen eriarvoisuutta vähentävä vaikutus riippuu siitä, kuinka hyvin ne on suunniteltu.

Työhön palaavien etuuksien lakkaamisen vähentäminen ja pienituloisten verotuksen alentaminen ovat molemmat tärkeitä politiikkatoimia, joilla varmistetaan, että työttömillä ja työelämän ulkopuolella olevilla on aina taloudellinen kannustin mennä palkkatyöhön.

Vero- ja etuusjärjestelmän kyky torjua markkinatuloerojen kasvua on heikentynyt kriisin jälkeen.

Joissakin maissa julkisen talouden niukka liikkumavara sekä tarve palauttaa julkisen talouden kestävyys ovat vähentäneet valtion kykyä tulojen uudelleenjakoon. Ansiotuloverotuksesta ei ole tullut progressiivisempää, ja monissa EU:n jäsenvaltioissa, kuten Latviassa, Liettuassa, Virossa, Bulgariassa ja Romaniassa, käytetään tasaverotusta.

Varallisuuseroja voidaan tasoittaa hyvin suunnitellulla verotuksella.

Pääomavero (mukaan lukien kiinteistö- ja perintövero) voi olla toimiva keino varmistaa yhtäläiset mahdollisuudet ja varallisuuden tasaisempi jakautuminen. Samalla on otettava asianmukaisesti huomioon niiden tuloksellisuusnäkökohdat.

Laadukkaiden sosiaalipalvelujen tarjonta on tärkeä keino torjuttaessa mahdollisuuksien lisääntyvää eriarvoistumista.

Keskeisiä keinoja torjuttaessa huono-osaisuuden siirtymistä seuraavalle sukupolvelle ovat seuraavat:

- lasten päivähoidon saatavuus ja korkea laatu,
- sosiaalinen asuntotarjonta,
- koulutus,
- terveydenhuolto.

Lasten- ja pitkäaikaishoidon saatavuus on avaintekijä myös lisättäessä naisten työmarkkinoille osallistumista, joka voi auttaa vähentämään sukupuolten välistä epätasa-arvoa. Esimerkiksi Romaniassa ja Bulgariassa on maaseudun ja kaupunkien välillä valtavia eroja. Kun

eriarvoisuuteen liittyy tällainen alueellinen ulottuvuus, kuljetuksiin ja digitaalisten palvelujen saatavuuteen investointi voi olla tärkeää.

Päiväys: 22.11.2017

5. HYÖDYLLISIÄ TIETOLÄHTEITÄ

- [Euroopan sosiaalisten oikeuksien pilari](#)
- [Sosiaali-indikaattoreiden tulostaulu](#)

LIITE

Taulukko 1 – Gini-kerroin ennen veroja ja tulonsiirtoja ja niiden jälkeen (2015, lähde: EU-SILC)

	Bruttomarkkinatulojen Gini-kerroin*	Gini-kerroin, netto**	Verojen ja tulonsiirtojen vaikutus eriarvoisuuden vähentämisessä
IE	55,4	29,8	25,7
FI	49,6	25,2	24,4
BE	49,9	26,2	23,7
UK	55,9	32,4	23,6
DK	50,7	27,4	23,3
AT	50,3	27,2	23,1
EL	56,6	34,2	22,4
NL	49,0	26,7	22,3
SI	46,7	24,5	22,2
HU	49,9	28,2	21,6
PT	55,5	34,0	21,5
CZ	46,2	25,0	21,2
DE	51,6	30,7	20,9
HR	51,0	30,6	20,4
SE	45,2	25,2	20,0
FR	49,0	29,2	19,8
LU	48,1	28,5	19,6
IT	51,3	32,4	18,9
ES	53,4	34,6	18,8
MT	45,7	28,1	17,6
PL	47,9	30,6	17,3
RO	54,1	37,4	16,7
SK	39,8	23,7	16,1
LT	54,0	37,9	16,1
EE	49,8	34,8	15,0
LV	49,8	35,4	14,5
CY	47,5	33,6	14,0
BG	50,2	37,0	13,2
EU-28 †	50,2	30,4	19,8

Lähde: EU-SILC:hen perustuvat omat laskelmat, kyselytutkimus 2014, Saksa: 2014

* Gini-kerroin ennen veroja ja ilman tulonsiirtoja

** Gini-kerroin laskettu kaikkien suorien verojen ja sosiaalisten tulonsiirtojen (mukaan lukien eläkkeet) jälkeen

† Painottamaton keskiarvo